INKIJKEXEMPLAAR

Silvia van Gimst

MONSTER en LEGENDE

12 stuivers

deel 1

Eerste druk 2026
Copyright tekst © Silvia van Gimst
Copyright illustratie(s) © Sofie Wiegink

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg| Ambilicious

Copyright © 2026 Ambilicious
ISBN 978-94-93560-03-1 | NUR 283
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MONSTER en LEGENDE

12 stuivers

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

Inleiding

Scheepsjournaal,

De schat ligt zorgvuldig begraven op een geheime plek in Albatros. De laatste aanwijzing om hem te vinden bevindt zich in dit logboek. Echter, ik ben niet voor een gat te vangen. Deze aanwijzingen leiden niet naar de echte schat, maar naar een nieuwe aanwijzing om de waardevolle vondst te bemachtigen. De aanwijzingen die je nodig hebt om de plek te vinden heb ik goed verborgen en cryptisch opgesteld. Alleen degene die slim genoeg is, zal het geheim doorgronden, de echte schat vinden en de inhoud van de kist op waarde weten te schatten.

Kapitein Fabian aan boord van de Albatros

Proloog – Albatros

Albatros is een vissersdorpje in het hertogdom Bunderburg. In Albatros wonen vooral vissers, zeilen- en nettenmakers, maar ook de oude smid Simon heeft er zijn werkplaats. Een ander tweetal dat in Albatros woont bestaat uit Vera en de jonge Jonas.
Vera is naaister en verstelt kleding voor eenieder die dat wil. Jonas is een knaap van tien, zeer bijdehand en soms wat koppig. Hij doet klusjes in en rond het dorp. Jonas weet nog niet precies wat hij later wil worden, maar varen op zee lijkt hem wel wat. Verre reizen maken en nieuwe oorden ontdekken, zoals opa Fabian. Dat is niet de opa van Jonas, maar van Alda, de eigenaresse van de herberg die heel toepasselijk de naam De Albatros draagt.

Het hertogdom bestaat uit een aantal kleine dorpen, zoals Albatros dat in het zuiden ligt. Tien Dennen ligt in het westen. Daar staat een grote molen. De bakker daar draait overuren. Om Koningskroon in het noordoosten liggen vooral akkers en in SwarteLand, in het oosten, vind je veel houthakkers en er is een steengroeve.

De hertog van Bunderburg overziet het wel en wee van de omliggende dorpen en zorgt ervoor dat de bewoners veilig zijn, maar ook dat de belasting geïnd wordt. Het blijkt dat, hoewel de hertog de baas is van dit gebied, hij niet altijd weet wat er precies in zijn hertogdom gebeurt. Hij ziet wel eens wat over het hoofd. Dat is precies waar het om draait in dit verhaal.

De schout is in dienst van de hertog en belast met de taak om de bewoners van Bunderburg in toom te houden. Hij int bijvoorbeeld de belastingen. Dit doet hij onder toeziend oog van gravin de Swart die in Swarte-Land woont. De gravin is echter een naar mens en eerlijkheid staat bij haar niet zo hoog in het vaandel. De schout is erg bang van de gravin en doet dus precies wat ze zegt. Dat gaat natuurlijk de verkeerde kant op en weldra staat het meestal zo rustige Albatros compleet op zijn kop.

1 – Jonas

Jonas gaapt luidruchtig en rekt zich uit. Hij heeft geprobeerd te slapen, alleen het ding dat voor een bed moet doorgaan is niet erg comfortabel. Zijn rug doet pijn, eigenlijk doet alles pijn. Gisteren werd hij door twee soldaten van de schout zeer hardhandig deze cel in gegooid. Jonas heeft niet gehuild. Nee hoor, Jonas is een stoere bink. Bang is hij niet. Nou ja, een beetje. Eerlijk gezegd is hij er niet gerust op.

Zijn benen bungelen over de rand van de ijzeren brits. Behendig springt Jonas ervan af en loopt naar de celdeur. Hij klemt zijn handen om de spijlen en probeert ze heen en weer te schudden. Er is geen beweging in te krijgen.

Jonas zucht diep. Hij zit hier al een tijdje. Jonas denkt na. Hoewel het veel langer lijkt, zit hij hier pas sinds gisteravond. Hij vindt het vreemd dat Vera nog niet op bezoek geweest is. Gevangenen mogen toch bezoek ontvangen? Vera zou hem niet aan zijn lot overlaten, daar is hij zeker van. Een gevangene, ja, dat is hij. Peinzend staart Jonas voor zich uit.

Twee dagen voordat de schout aan de deur kwam, heeft hij een zilveren kandelaar uit het huis van gravin De Swart gestolen. Natuurlijk weet hij dat stelen verboden is. Hij zag echter geen uitweg meer nu hij en Vera geen geld meer hebben. De belastingen zijn maar liefst twaalf stuivers per maand. Iedereen heeft het moeilijk, dat weet Jonas wel.

Twee dagen geleden had hij Vera en de schout afgeluisterd. Ze was boos geweest op de schout en gezegd dat ze geen eten meer kon kopen. De schout had toen iets gezegd wat Jonas niet had verstaan maar het ging ongetwijfeld over die hoge belastingen. De deur was met een klap dichtgeslagen en Vera had gehuild. Toen hij haar vroeg wat er aan de hand was had Vera snel haar tranen weggeveegd. Ze beloofde Jonas dat alles goed kwam, maar Jonas was niet op zijn achterhoofd gevallen en was erg boos op de schout.

Bij de gravin viel vast wel wat te halen dus trok Jonas de stoute schoenen aan en was op een ochtend het hele stuk naar haar landgoed gelopen. Hij was nog nooit in door donkere bossen omringde SwarteLand geweest. Bomen, zover als dat het oog reikte. Op een open plek, midden in die bossen, in de kleine burcht, daar woonde de gravin.

Jonas zijn besluit staat vast, hij maakt de voettocht dwars door het donkere en koude bos. Via Wolvenhoek loopt hij naar de Vijfsprong. Hij vermijdt de Achtbunderweg en loopt in plaats daarvan dwars door het bos: onopvallend en onzichtbaar. Door de ochtendmist ziet hij bar weinig. Zodra hij bij het huis van de gravin arriveert, is hij koud en klam. Zelfs zijn benen zitten onder de schrammen. Het ruwe struikgewas is de dader. Jonas probeert niet op de pijn te letten, er is tenslotte werk aan de winkel. Hij vindt een manier om door de heg te komen, die de kleine burcht omringt. Hij is erg hoog.

Een gat dat net groot genoeg is voor hem om doorheen te kruipen biedt uitkomst. Dit resulteert in nog meer schrammen, wat Jonas er maar al te graag voor over heeft. Een gevaarte doemt voor hem op. Het woord onheilspellend komt bij hem op. Dit woord heeft hij pas geleerd van Vera. Het betekent griezelig. Jonas fronst als hij naar het kolossale gebouw kijkt. De werkplaats van de oude smid Simon past hier zeker drie keer in. Het schijnt dat de hertog in een nog grotere burcht woont. Daar past dan vast heel Albatros in.

Jonas schrikt op uit zijn dagdromerij. De mist begint op te trekken, hij moet haast maken. In de gracht staat een klein laagje water, hopelijk krijgt hij alleen natte voeten. Alles lijkt hier nog in diepe rust in deze vroegte. Achter de ramen ontdekt hij geen levendigheid. Jonas laat zich zo snel mogelijk naar beneden zakken. Zijn handen zakken weg in de modderige kanten van de gracht. Een paar stappen door het laagje water, waarna hij aan de andere kant weer omhoogklimt, met vieze handen en voeten.

Jonas drukt zich tegen de klamme muur. Dan hoort hij stemmen. Waar ze vandaan komen weet hij niet, maar wel dat hij zich meteen uit de voeten moet maken. Waar is hij mee bezig? Was dit wel zo'n goed idee? Hij denkt aan Vera en het eten waar ze geen geld voor hebben. Hij sluit zijn ogen en ademt diep in. Ongezien en razendsnel sluipt hij naar het bruggetje en duikt eronder. Dan pas ademt hij uit. De stemmen zijn dichtbij. Ze lopen over de brug. De stemmen zijn hem onbekend. Van wie de stemmen zijn is totaal onbelangrijk. Wat wel belangrijk is; hoe komt hij ongezien binnen?